

Nr 7.

Av herr **Åkerström**, angående utredning rörande lagstiftning om företagarpension.

För de flesta människor betyder frågan om en i ekonomiskt avseende trygkad ålderdom ofantligt mycket för känslan av trivsel och trygghet. För en del kan ju denna trygghet finnas i och med förekomsten av en betydande förmögenhet, för andra åter gäller att genom försäkringar uppnå samma resultat, och till sist finnas de, som endast kunna lita till den ofullständiga trygghet, som folkpensionen f. n. kan ge. Kan samhället anses hava vidtagit alla de åtgärder, som äro möjliga och som främja syftet? Knappast! Folkpensionen måste självfallet undan för undan förbättras, men även andra vägar måste nog beträdas.

Staten har i egenskap av mönsterarbetsgivare vid sina verk och inrättningar ordnat denna fråga på för de anställda någorlunda tillfredsställande villkor. Detsamma torde också kunna sägas om de flesta kommuner. Kooperationen kommer väl heller icke så långt efter, men hur står det till inom de enskilda företagen? Vissa företag hava i denna fråga ådagalagt ett icke föraktligt intresse genom att träffa uppgörelse med sina anställda om en ålders- samt sjuk- och invaliditetspension, där de anställda betala viss del av kostnaderna för försäkringen. I vissa fall förekommer, att företag utan någon överenskommelse till ett begränsat antal anställda och vid den tidpunkt, då företaget icke längre önskar taga deras tjänster i anspråk, lämnar ett godtyckligt tillmätt belopp, vars fortsatta utbetalande kan upphöra, när företaget så önskar. Företag finnas som hitintills icke ådagalagt något som helst intresse för frågan.

Kan det förväntas att ett ur arbetstagersynpunkt någorlunda tillfredsställande resultat kan ernås utan lagstiftningsåtgärder? Enligt min mening bör lagstiftningsvägen tillgripas.

Hur en dylik lag skulle konstrueras kan icke absolut anges utan föregående utredning. Den borde syfta till att inbegripa samtliga i produktionen sysselsatta, alltså även periodiskt sysselsatta och säsongarbetare. Den kunde möjligen knytas an till folkpensioneringen. Företagens andel i kostnaderna borde fixeras till lägst 70 %, alltså motsvarande statens andel i kostnaderna för de statsanställdas pension. Den borde också innefatta bestämmelser om änkepension helt bekostad av respektive företag. Pensionsåldern kunde lämpligen fastställas till 62 år eller högre ålder beroende av vederbörandes sysselsättning.

Ur samhällets synpunkt skulle en sådan lagstiftning vara av utomordentligt värde, icke minst ur kapitalbildningssynpunkt.

Under hänvisning till det anförda hemställes,

att riksdagen måtte i skrivelse till Kungl. Maj:t anhålla om skyndsamt utredning av frågan, om en företagarpension lämpligen kan genomföras med lagstiftningens hjälp.

Stockholm den 12 januari 1944.

E. Oskar Akerström.
